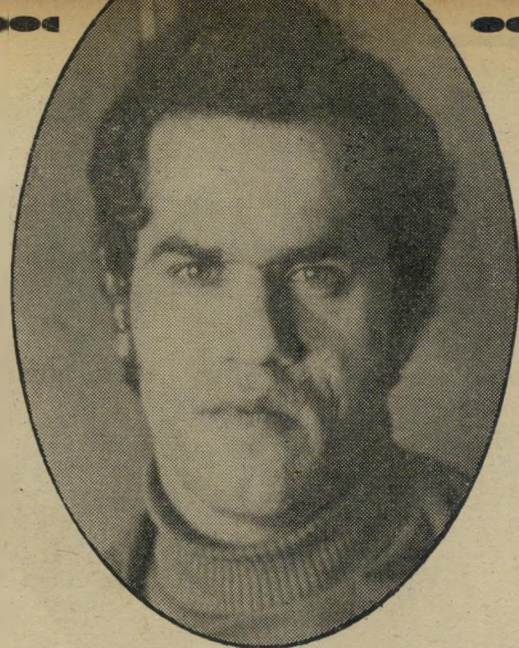

הוא

הרג את

אשתו

ואחר כך הצמיד

את האקדח לראשו

ממות עם כתייל העשריה

אלא שבשעתו, לא ראה איש את ה-
נולד. גם שאול עצמו לא, מן הסתם.
כיום, אפשר לראות בה, במודעה מיו-
חדת זו, את זעקת הכאב הנוראה של ה-
צעיר, שכאב באופן אישי לא רק את אי-
מת המלחמה, אלא גם את כל השחיתות
והעוולות שראו עיניו.
אלא שאו, לא ראה איש שזהו אזהרתו
האחרונה של שאול עמבר.
אז, זו נראתה להיות קריאתו של אורת,
אחד מרובבות, שלוקח הכל ללב.

אובד עיצות.

מה לעשות?

כ תב, שאוי, בין היתר, במודע?

איכפת לי. שוב המלחמה בשער!
תמה מלחמת ששת הימים.
החלה מלחמת ההתשה. ועוד לא עיכלנו
את מלחמת ההתשה, ושוב מוכנים.
איכפת לי. המלחמה בשער!
איכפת לי. מצפוני יהיה נקי. אני אמנע
אותה המלחמה המיתדפקת בשער בחזקה.
ואנו טובעים בניוון. בשחיתות. מורל ירוד.
אי-אמון. הפגנות אלימות. משפחות מת-
פרקות. אלימות בעוצמה בינלאומית. ביי-
דוד מדיני. מצב חברתי ירוד. פער עדתי
ללא תיקון.

קמו כנופיות זועמות ונוקמות. הכלכלה
בפשיטת-רגל. המנהיגות פושטת-רגל.
המצב הסוציאלי ירוד.
השחיתות במעלה. העם מתנהג בהתאם.
אי-אמון במנהיגות הבטחונית.
ראשי המשפחות מתאבדים ומשאירים
יתומים רעבים!

המישטר לא מוצא ידיים ורגליים.
אובד עיצות. מה לעשות? היכן הש-
לום? היכן ההסדר?
אין תשובה! המישטר לא מבחין ב-
מציאות.

הברומטר מתפוצץ. זעם ההמונים גובר.
שואלים מה יהיה?
אין תשובה!

כל שר, כל מנכ"ל, מכריזים יום-יום
מדיניות סותרת. אין קשר בין שר לשר.
אמון העם במנהיגות נעלם: הצעירים
זועמים, מכתבי שמניות, עצומות פרוץ-
סורים, עצומות כנגד. אנו מפוררים ומ-
פורדים. הפגנות. אלימות. שוד. אבנים.
עשרות ועדות חקירה. המתמשכות חר-
דשים ואין תוצאות. העיתונות פשיסטית.
הנוער התארגן לכנופיות.

שכונות-עוני נשארו ללא פיתרון.
הנוער מיואש. הנוער מתמרד.
חייל משוחרר, פוחד ממלחמת-הקיום.
המישטר מקים היכלי-פאר. עורכים הגי-
גות, חתונות מפוארות, קונגרסים למי-
ניהם. המיליונים זורמים לכיסיהם.
ועדות חקירה קובעות: פלוני אשם!
התוצאה: הוא מקבל תפקיד רם יותר,
בפציונים מוגדלים.

הזה מודעת-ענק אישית.
כיום, לאחר מעשה, אפשר לראות בה
את צוואתו: ראשי משפחות מתאבדים
— ומשאירים יתומים רעבים, כתב בזה.

עסקו בהכנות לצעדת השלום לירושלים.
יחד עם זה עשה צעד יוצא-דופן: למי-
רות שלא עבד באותה תקופה, גייס סכום
נכבד של כמה מאות ל"י, פירסם בהעולם

ל מעשה, היה שאול עמבר צריך ל-
מות לפני חמש שנים — ולא בשבוע
שעבר, כאשר לחץ פעמיים על הדק ה-
ברטה שלו: פעם לכיוון רקתה של אשתו
הטרייה, ופעם לכיוון רקתו שלו.
שאול עמבר היה צריך למות ביום ה-
שלישי של מלחמת ששת-הימים, כאשר
נכנס בשערי שכס עם רכב החלון של
חטיבת גולני המסתערת.

חושבי העיר קיבלוהו בתשואות: הם
חשבו שזהו שיירת הכוחות העיראקיים,
שבאו לעזרת הצבא הירדני.
ואו, צלל המוות אל שאול. המטוסים
יורקיה-האש הפכו את הרחוב לגיהנום בו-
ער. הקומנדקר בו נהג שאול התרסק, יחד
עם כל חבריו.

לפתע, ראה שאול את מפקדו וחבריו
מפוזרים, מרוסקי-אברים, על הכביש. ה-
דם כיסה את הרכב, את הכביש, את שאול.
הדם כיסה את הכל.

רק שאול לא רוסק, בדרך נס. גופו
נשאר שלם.

אך רק גופו.
במוחו, בליבו, התפוצץ משהו.
השבוע, הגיע לקצהו פתיל-ההשהייה,
שנדלק אז במוחו, בליבו, למעלה מחמש
שנים בער הפתיל — והשבוע התפוצץ.

זעזוע

עמוק

מה גרם לנהג-המונית התליאביני,
שנישא לפני שלושה שבועות — לר-
צוח את אשתו החדשה ולהתאבד?
הפסיכולוגים טוענים שאדם מתאבד אי-
נו יכול להיחשב כשפוי בדעתו, בשעת
המעשה.

אם נכונה טענה זו, אין ספק שזרע-
הפורענות נזרע במוחו של שאול באותו
יום נורא של כיבוש שכס.
שכן עד אז, היה שאול צעיר נורמלי
רגיל, שמח בחלקו, עם חמשת אחיו ואח-
יותיו, עלה ארצה מעיראק כשהיה בן
עשר. לאחר תקופה בקיבוץ, החליט ש-
הוא רוצה להיות עצמאי, למד נהיגה. ביי-
סדיר, שירת בגולני, אחר, עבד בנהגות.

אחרי המלחמה, ניכר בו השינוי. בשי-
חות פרטיות, נראה היה שתקרית שכס
זיעזעה אותו עמוקות. שוב ושוב חזר והי-
ביע תקוותו, שהמחזה הזה, של רגליים
ידיים וראשים של חברים מתבוססים ב-
דם — לא ישוב עוד לגד עיניו.

שנתיים אחרי המלחמה, התחתן שאול,
ונולדה לו בת.

אך ברגע שחשב שהגיע אל האושר —
חזר הגורל והיכה בו. אשתו השתעפה,
אושפזה במוסד לחולי-נפש. התינוקת נש-
לחה למוסד לילדים ברחובות.

למרות אסונו האישי, לא הפסיק שאול
את פעילותו במאבק למען השלום, למען
לא תחזור מלחמה נוספת.
בפברואר השנה, היה בין הפעילים, ש-

זעקת אם
אמו של שאול עמבר ליד קבר בנה בבית-הקברות בחולון. לפני
שנתיים, ליוותה לדרכו האחרונה את בעלה. בני משפחת כלתה,
סירבו שבני-הזוג ייקברו קבר ליד קבר, קצין מישטרה שאל את אחיו של
הנפטר, שלמה, אם שאול לא היה מאנשי מצפן, והתאבד לאחר גילוי הרשת.